

א שבת אכל הרבי הקדוש מליז'ענסק

שבת פורים * פרשת או תשפ"ב
שבת יארצייט של כ"ק אבינו רועינו עטרת ראשינו
רשכבה"ג והגאולה מרן רבינו הקדוש והטהור זאוק"ל

(גיליון 24 פ"ב)

הגיליון הוא תמצית ועריכה מהשעורים הנמסרים בקו שיעורי לייזענסק 0747-962-372

העורך הרב דוד וינברג

הערות והארות, תגובות ועובדות בעיני לייזענסק נשמח לקבל במייל nelizensk@gmail.com

יִרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לְהַתְּפַלֵּל בְּכָל כּוֹחוֹ וּבְקוֹל הַמְּעוֹרָר הַפְּנִינָה לְהַדְבִּיק הַמַּחֲשָׁבָה לְדִיבוֹר וּפְנִיּוֹ אֶל הַפּוֹתֵל בְּתוֹךְ סִידוֹר הַתְּפִלָּה בְּבוֹקֵר וּבְעֶרֶב וְלֹא יִסְתַּכֵּל לְצַדִּיךְ מִתְחַלֵּת הַתְּפִלָּה עַד סוּפָה, וּבַחֲזֶרֶת הַשֵּׁץ הַשְּׂמוּנָה עֲשָׂרָה יַעֲיִן בְּסִידוֹר לְעֹנוֹת אֱמֵן בְּכָל כּוֹחוֹ עַל כָּל בְּרָכָה וּבְרָכָה וּבִשְׁעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה לְהַטּוֹת אֶזְנוֹ עַל כָּל דִּיבוֹר וְדִיבוֹר מִהַקּוֹרָא כְּקוֹרָא אֶת הַמְּגִילָה וּלְעֲשׂוֹת עֲצָמוֹ כְּאִלֵּם בְּבֵית הַכְּנֶסֶת אֲפִילוֹ קוֹדֵם הַתְּפִלָּה וְאַחֲרֶיהָ עַד הַלִּיכְתּוֹ לְבֵיתוֹ

פיעור צספה"ק נועם אלימלך

הרבי בספרו הקדוש מלמד אותנו הליכות חיים על פי התורה, ואפילו שיש אנשים חזקים בתעמולה ומושכים את לב האנשים להנהגות שלא על פי דרך השם וטוענים שדווקא הם ורק הם יראי השם ורק הם יודעים ומתנהגים בחסידות, לכן הקפיד הרבי לחזור ולשנן דרכי עבודת השם, ובכל פרשה ופרשה מעלה דרגה ומסביר ומוסיף עוד חיזוק והנהגה נכונה בחיי היום יום שלב אחרי שלב בדרכי התורה והחסידות.

השבוע ההילולא רבה קדישא של הרבי זצוק"ל, בפרשת כי תשא מורה לנו הרבי ומבאר באר היטיב את הפירוש כי תשא את ראש בני ישראל, ראש בני ישראל ר"ת רבי. והתורה כותבת את זה על כל אחד ואחד על כל יהודי באשר הוא יהודי, וזה נכון גם במושגים של היום, שהרי כל אחד מנהיג את עצמו, מורה היתיר לעצמו, כל אחד ואחד נותן חלק באוירה הכללית והציבורית, כל בן אדם רבי ומורה איך שיתנהגו בני ביתו, ואחרי שהרבי כבר לימד אותנו דרך העולה עד כסא הכבוד מורה לנו הרבי בדרכו המוסרית איך צריך להתנהג.

וזה לשונו: "כי תשא את ראש כו"פ פירוש" כי "הוא לשון אשר, שאמר הקב"ה אתה תשא את ראש דהיינו העולמות נקראים 'ראש', 'לפקודיהם', 'פירוש' כדי לפקוד לכל בני ישראל את ההשפעה להשפיע להם לפוקדם בכל טוב, ותגרום שאף הצדיקים שאינם במדרגתך רק" ונתנו איש כופר נפשו, "פירוש שיהא תמיד בתשובה לבקש כפרה ומחילה לנפשו, גם הם יכולים להמשיך השפעה לעולם", ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם, "שלא יוכל שום קטרוג לקטרג עליהם" בפקוד אותם, "דהיינו את ישראל בהשפעה וטובה. אמן. דבר ראשון שמדגיש הרבי, הראש ההיררכיה בכל מקום תפקידו בראש ובראשונה לפקוד ולהשפיע רב שפע טוב לכלל ישראל ועוד שלא יקטרג עליהם כלל.

ומוסיף הרבי בזה ל: "כי תשא את ראש", "נ"ל דאיתא בגמרא" נר מערבי היה דולק, ממנו היה מדליק וממנו היה מטיב, "י"ל דחז"ל רמזו בדבריהם הקדושים על הצדיק שהוא נקרא "נר מערבי", ע"ד דאיתא בגמרא "למה נקרא שמה בכל שבלולה במשנה וגמרא ואגדות כו, "כמו כן הצדיק הוא מעורב בו כל מיני קדושות, אהבה ויראה ורוממות אל, תורה ותפילה וצדקה, תשובה וגמילות חסדים וכדומה, ולכן נקרא "נר מערבי" לשון מעורב, וגם "מערבי" הוא לשון עריבות ומתיקות, שהצדיק הוא ערב ומתוק בכל מיני מתיקות, וזה הפירוש" ממנו היה מדליק, "הם בני אדם המתחברים עם הצדיק גם הם מדליקים נרותיהם, הם נשמתם, באהבה ויראה להבורא ב"ה", וממנו היה מטיב "פירוש ע"י הצדיק מטיב הש"י ב"ה לעולם כל מיני השפעות. וזהו שאמר הקב"ה למשה רבינו ע"ה" כי תשא את ראש בני ישראל, "פירוש כשתשא לבכם למעלה לראש, הם העולמות עליונים נקראים 'ראש', למען יכנסו בלבם אהבה ויראה וקדושה", לפקודיהם, "פירוש גם זאת יפעלו שיהיה להם פקידה טובה של שפע טוב, שהצדיק גוזר ופוקד והקב"ה מקיים על ידו, "ונתנו איש כופר נפשו", הכתוב נתן להם עצה טובה שיהרהרו בתשובה לכפר על כל עוונותיהם ועל נפשותם", בפקוד אותם, "פירוש בעת הפקידה הזאת של השפע, ואז" לא יהיה בהם נגף בפקוד אותם, "ר"ל שלא יהא שום קטרוג על הפקידה מאחר שהרהרו בתשובה.

דבר שני שמדגיש ומוסיף הרבי, אחרי שהשפעת להם שפע רב וכל טוב תכניס בליבם אהבה ויראה וקדושה, כדי שיהיה להם תמיד הרהורי תשובה, וגם שלא יזקו וישאר אצלם השפע, וכן שלא ינגפו כי חס וחלילה מי שלא מתנהג כדרך השם ונפרט כשיש לו שפע חס ושלוש זה מביא לנגף רחמנא ליצלן, ועל כן חובה ללמד הנהגה של אהבה ויראת השם וקדושה לכולם.

וממשיך הרבי ומלמד אותנו וזה לשונו: **כי תשא את ראש וכו'.** נראה לפרש, דהנה יש בני אדם אשר אין משגיחים על צרות ודוחק חבריהם כמאמר הכתוב ואהבת כו', כי אם חוששים לעצמם שיטיב להם, וכך יש בני אדם שחוששים ג"כ על צרות ודוחק חבריהם מחמת רוך לבכם ורחמנותם, הבחינה הזאת היא טובה, אבל לא על אמיתה ומכונה, והבחינה האמיתית הוא שיהא מיצר על צרות ישראל מחמת שזה צער השכינה הקדושה אשר בכל צרתם לו צר, וכל מגמתו הוא להמשיך השפעות על ישראל כדי להעלות השכינה.

וזהו "כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם, לשון פקידה, שהקב"ה פוקד ומצוה טובות על בני ישראל ע"ד ותגזר אומר ויקם, ואם כוונתך תהיה בהפקידה הזאת לעשות טובות לישראל, יהיה עבור להעלות ולשאת את השכינה הנקראת "ראש בני ישראל", תפעול" ונתנו איש כופר נפשו כו, "דהנה עובדות ותנועות של הצדיק המתחיל להתאמץ בקדושה ועבודת הבורא יתעלה, הם קצת זר בעיני בני אדם הפשוטים ואינם נכנסים בלבם, באומרים שתנועותיו הם שלא כדרך העולם, ומעשיהם שונים וזרים בעיניהם, והוא מחמת שהצדיק הזה עדיין לא נגמר בצדקתו, אבל הצדיק האמיתי אשר כל כונותיו להעלות השכינה, מעשיו נכנסים בלבות בני אדם ונותנים אהבה רבה בלבכם והם מוסרים נפשם על קדושת שמו יתברך, וזהו" ונתנו איש כופר נפשו כו' ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם, "ר"ל שלא יהיה מעשה הצדיק כגגיפה ובעיטה שלא יוכשר בעיניהם, רק אדרבה יוסיף אהבה רבה בלבכם.

"זה יתנו כל העובר על הפקודים, פירוש הכתוב מלמד הצדיק המשפיע אשר הולך ועובד במדריגה הזאת להיות פוקד השפעות לישראל, אזי יחזיק עצמו תמיד" מחצית, "פירוש יחשוב תמיד שכל מעשיו אינם אלא מחצה, ר"ל כל דבר מעשה טוב אשר יעשה אינה עושה בשלימות גמור אלא חצי כפי הראוי להיות, "השקל, פירוש לכן ישקול בפלס מאזני שכלו כל דבר אשר יעשה קודם עשותו, אם הוא מצד הטוב או להיפך חלילה", בשקל הקודש "ר"ל כדי לשקול ולהכריע אל הקדושה.

"העשיר לא ירבה, דאיתא בגמרא" איזה עשיר השמח בחלקו, "י"ל הפירוש ע"ד שאמרו חז"ל "זכה נוטל חלקו וחלק חבירו בגן עדן, לא זכה כו", ואמרו רבותינו ז"ל איזהו עשיר כו', ר"ל שיהא בטוח בעשרו שחבירו לא יטול חלקו בגן עדן רק הוא עצמו ישמח בחלקו הטוב, ואמר הכתוב" העשיר, "פירוש גם אם אתה במדריגת עשיר שתשמח בחלקך בגן עדן, אעפ"כ לא ירבה, ר"ל לא יחזיק עצמו במדריגה יתירה וגדולה, רק שאינו אלא מחצה כנ"ל", והדל לא ימעט, "פירוש הדל במצוות, אעפ"כ לא יתייאש עצמו חלילה לילך שובב בדרך לבו, אלא אעפ"כ ישוב לה" לתת תרומת ה'.

עוד חמישה דברים מלמד אותנו הרבי ושם על זה דגש חזק: **א.** האמיתית הוא שיהא מיצר על צרות ישראל מחמת שזה צער השכינה הקדושה אשר בכל צרתם לו צר, וכל מגמתו הוא להמשיך השפעות על ישראל כדי להעלות השכינה. **ב.** הצדיק האמיתי אשר כל כונותיו להעלות השכינה, מעשיו נכנסים בלבות בני אדם ונותנים אהבה רבה בלבכם והם מוסרים נפשם על קדושת שמו יתברך, וזהו" ונתנו איש כופר נפשו כו' ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם, "ר"ל שלא יהיה מעשה הצדיק כגגיפה ובעיטה שלא יוכשר בעיניהם, רק אדרבה יוסיף אהבה רבה בלבכם. **ג.** יחשוב תמיד שכל מעשיו אינם אלא מחצה, ר"ל כל דבר מעשה טוב אשר יעשה אינה עושה בשלימות גמור אלא חצי כפי הראוי להיות. **ד.** ישקול בפלס מאזני שכלו כל דבר אשר יעשה קודם עשותו, אם הוא מצד הטוב או להיפך חלילה", בשקל הקודש "ר"ל כדי לשקול ולהכריע אל הקדושה. **ה.** והדל לא ימעט, "פירוש הדל במצוות, אעפ"כ לא יתייאש עצמו חלילה לילך שובב בדרך לבו, אלא אעפ"כ ישוב לה'.

ומסיים הרבי ומסכם את דבריו שהרי כל הענין הכתוב לעיל דורשים עבודה עצמית והשקעה רבה, וכן האדם משקיע מאונו והונו בשביל הזולת וודאי שהכל לשם שמים, אמנם תמיד יש נסיון שאדם הולך שובב בדרכי לבו ומייחס הכל לעצמו ולכבודו, ולכן חוזר הרבי בדבריו שוב ומסכם בזה הלשון: "

כי תשא כו, "פירוש שכל כונותיו יהיו רק להעלות השכינה הנקראת 'ראש' כנ"ל, וזה" לך ה' הגדולה והגבורה כו, "דהנה השי"ת ב"ה ברא העולמות למען ישראל להטיב להם כאשר יעבדו ויתקנו כל אחד את שורשו, וזהו" לך ה' הגדולה, "פירוש מה שאנו משבחים, כל זאת כונתינו רק למען שמך, "לך" דייקא ר"ל בשבילך", והמתנשא לכל לראש, "פירוש והשי"ת ברוב רחמיו עושה חסד עם כל אדם ומנשאו לראשו, דהיינו לשורשו.

וזהו" ה' מנת חלקי, "אינו אלא ליתן מנות לה", 'אתה תומיך גורלי, "פירושו כנ"ל ואתה ברחמיך תומיך אותי לגורלי, דהיינו לשורשי. וק"ל.

הקב"ה אומר למשה רבינו כל יהודי הוא רבי הוא ראש בני ישראל ואין שום התנשאות בשום צורה וענין וכל אחד ואחד צריך לנהוג ולהשפיע כפי יכולתו, וחייב האדם לשנן ולזכור, שהעבודה של הראש כנ"ל זה יחוד השלם וזה הדביקות הנכונה להיות מחובר עם הקב"ה, ועל ידי שאדם נוהג כך בטוב עין ומשפיע לבני ביתו ולכלל. הקב"ה תומיך בו ונון לו כל טוב מעבר המצופה. וכן מביא בספר מאור עינים להרה"ק מטשרנאביל זצוק"ל. שגם בזמנו שעדיין לא היו עמותות ועמדות וחצרות ודי זהב כמו בדור זה הצדיקים שדאגו רק בעבור כלל ישראל ולמדו תורה היה להם ברווח כל הצטרכותם ואפילו יותר מהסוחרים הגדולים, ולא כוחי ועוצם ידי נותן אלא רק הקב"ה בכבודו ובעצמו ידו פתוחה לכל.

אני חייב להדגיש שהשיעור נאמר כדי להבין וכדאי ללמוד בתוך הספר הקדוש של הרבי "נועם-אלימלך" ללמוד כדי להבין לחזור עוד פעם ועוד פעם ספרו הקדוש של הרבי נעשה בעבור כולם, וזה מחייב לנהוג כך ולכן יש כאלה שכביכול לא רוצים לדעת ולא מקיימים. וכשאדם לומד וחוזר ומבין מה שלומד יתבונן באיזה צורה יוכל לקיים את דברי הרבי אפילו אם לא יוכל לקיים הכל, תעשה צעד אחד קדימה בעבודת השם, ועוד צעד, ותתמיד לעלות שליבה אחר שליבה ולא לעצור ולזכור כל הזמן שהקב"ה בוחן כליות ולב והכל נגלה לפניו ואם בשר ודם אי אפשר לרמות קל וחומר את הקב"ה.

השבוע יום הזיכרון של הרבי זצוק"ל ודאי ימליץ טוב וברכות לרב על כל אלה שלומדים בהבנה ועל מנת לעשות ולקיים את מה שהרבי לימד אותנו בשמחה באהבה ובטוב לבב

חזר הקודש ליזענסק

גל עד לזכרם ומורשתם של האחים הקדושים הרבי ר' זושא והרבי ר' אלימלך זצוק"ל
קרית גת

בעזה"י השבוע של יומא דהלולא קדישא של כבוד קדושת אדונינו מורנו ורבינו רשכבה"ג והגאולה
הרבי רבי אלימלך זצוק"ל זיע"א ועכי"א
יימסרו שיעורים ייחודים במשנתו של הרבי ביום חמישי כ"א אדר ב' בקו השיעורים הקבוע בשלוחות

2-5-6-8-9

♣ חייגו האזינו ותהנו ♣

קו שיעורי תורה ליזענסק

חורף-פסח תשפ"א

בעזרת השם יתברך

- 1 מהנעשה והנשמע..... שלוחה
- 2 דבר יום ביומו..... שלוחה
- 3 שיעור תהילים..... שלוחה
- 4 הליכות חיים דף היומי..... שלוחה
- 5 דרשת פרשת השבוע בלשה"ק..... שלוחה
- 6 שיעור בספה"ק נועם אלימלך..... שלוחה
- 7 שיעור בחובת הלבבות..... שלוחה
- 8 שיעור בספה"ק תפארת שלמה..... שלוחה
- 9 דרשת פרשת השבוע באידיש..... שלוחה

בעזרת הית"ש כל יום יהיה שיעור בשלוחה 2 דבר יום ביומו
 הליכות חיים בדף היומי . בימי שני וחמישי
 חובת הלבבות ביום ראשון ♣ שיעור תהילים ביום שני
 דרשות פרשת שבוע ביום שלישי
 השיעורים בספרי רבותינו הק' נייע ביום רביעי

הכניסו מספר זה 0747-962-372 לאנשי קשר. חייגו האזינו ותהנו

מאמר הבא ידוע שהרבי זצוק"ל הסכים שיופץ בחייו בין התלמידים והחסידים כדי שתמיד ילמדו וזה הדרכה מושלמת בעבודת השם. הן לצדיקים והן לפשוטי העם, ומלמד איך פשוטי העם יכולים להגיע לדרגת פסגה ושלימות בעבודת הבורא. ללא ספק נעשה כולנו את רצון קדשו של הרבי בפרט ביומא הלולא רבה דיליה ונלמד במתינות ובהבנה על מנת לקיים. ויקויים בנו כל הברכות הכתובות במאמר זה.

*

אלה תולדות יעקב (יוסף), "פירוש אלו הן התולדות של זה האיש שהוא שפל בערכו", יוסף, "ר"ל שבכל יום ויום יוסיף הנהגות ישרות ומידות טובות ומצוות ושלימות, דהיינו אחר שיחזיק באיזו מידה טובה או איזה מצוה יום או יומים ויראה בעצמו שכבר מוחזק בה, אזי ביום המחרת יוסיף עוד להחזיק באיזו מידה טובה או איזה מצוה אחרת, ואמר הכתוב כל זה היא העבודה בקטנות, וזה רמז" בן שבע עשרה שנה, "כי הויה ב"ה בקטנות במספר קטן גימטריא י"ז, והיינו הגם שנקרא "בן" למקום ב"ה, אעפ"כ היא קטנות, ואחר שיבוא למדריגה יתירה שיחזיק בקדושה יתירה, יזכה" לרעות את אחיו בצאן, "דהיינו שרבים ישיב מעוון ויחזירם למוטב.

וזהו" והוא נער את בני בלהה כו, "ונקדים לזה לפרש כמה דקדוקים לפי דרכינו, הלא המה הכתובים", וירא ה' כי שנואה לאה כו' ותהר ותלד בן ותקרא שמו ראובן כו' ותהר עוד כו' ותקרא שמו שמעון כו' כי שמע ה' כי שנואה אנכי כו' ותקנא רחל כו', ותאמר הנה אמתי בלהה בא כו' ואבנה גם אנכי ממנה, ותהר בלהה ותלד בן ותאמר רחל דנני כו' וגם שמע כו' ותהר כו' ותאמר רחל נפתולי כו' ותרא לאה כי עמדה מלדת ותקח את זלפה כו'. "ונתחיל לדקדק; א' איך עולה על דעת שיעקב אבינו עליו השלום יהיה שונא לאשתו, ב' שקראה בן השני שמעון מטעם כי שמע ה' כי שנואה אנכי, הלא הדעת נותן שבן הראשון ייקרא שמעון מטעם זה, כי השנאה היתה מתחילה כמו שאמר הכתוב וירא ה' כי שנואה לאה כו', ג' ותאמר רחל דנני כו' וגם שמע בקולי ויתן לי בן, וכי בנה היה והלא בן שפחתה היה? וכל כוונתה היה כדי שתלד גם היא ועדיין לא ילדה, וגם כשילדה בלהה את נפתלי אמרה רחל נפתולי כו' גם יכולתי, גם זה אינו מובן לכאורה, ד' ותרא לאה כו' ותקח את זלפה כו', מה היה כוונת לאה בנתינה הזאת, הלא היא כבר ילדה?

אך הענין הוא, דהנה האימהות ידעו שיצא מהן י"ב שבטים שמהם ישתכלל ויתיסד כל העולם כולו, מהם יהיו אנשים צדיקים עליונים בארבעה מדריגות, ועליהם רמזה לאה בקוראה שם ארבעה בנים שלה, רמז לד' מדריגות צדיקים אשר יהיו בין עם ישראל, הלא המה האחד קראה שמו" ראובן "לשון" ראו בן", רמז שהוא בן למקום ב"ה, והיינו הצדיק העובד את ה' מאהבה ומשמח את המקום ב"ה בחדוה ושמחה נקרא בשם בן, וזה שאמרו חז"ל "כאן בזמן שעושים רצונו של מקום נקראים בנים למקום", כוונתם עושים רצונו, שמשמחים את המקום במעשיהם הטובים נקראים בנים. ואחר שהוא צדיק כזה שנקרא בן, אזי בא למדריגה יתירה, שעולה קנאת אדם עליו שמתקנאים בו ושונאים אותו, כמו שמצינו בדברי חז"ל "האי צורבא מרבנן דרחמי ליה בני מתא, לאו משום דמעלי, אלא משום דלא מוכח להו במילי דשמיא", ונמצא המשמעות בשביל דמוכח להן במילי דשמיא שונאים אותו, והצדיק הזה השי"ת שומע כל תפילותיו, כמו שאמר הכתוב "ואלקים יבקש את הנרדף", וזה רמזה לאה בקוראה שמו" שמעון" "כי שמע ה' כי שנואה אנכי", פירוש שמע ה' כל תפילותיו מחמת שהוא שנוא והוא צדיק גמור כנ"ל. והשם השלישי קראה שמו" לוי, "רמז שאחר זה יבוא למדריגה גדולה שיבוא לדביקות גדול, וזה רמז "לוי", כאשר כתבנו מזה כמה פעמים שהוא לשון לוויה ודביקות. והבן הרביעי קראה שמו" יהודה "לשון הודאה, רמז שהוא מודה ומשבח להשי"ת ב"ה בשירות ותשבחות, וכזה נשלם ומתוקן השם הוי"ה ב"ה, ד' אותיות שבשם "יהודה", ואות דלי"ת דבשם יהודה רמז לשכינה הקדושה הנקראת דלי"ת כידוע, שע"י השם הקדוש הוא מעלה את השכינה, וגם רמז לדוד כידוע. והבן.

וזה אמרו חז"ל" מאן דלא כרע במודים אחר ז' שנים נעשה שדרתו נחש, "רמז מאן דלא הגיע עדיין למדריגה זאת שיהא כורע במודים, דהיינו שיהא מלא בשירות ותשבחות להודות ולשבח לשמו הגדול, אזי עדיין אינו

מתוקן כל צורכו, ואף אם הלך בכל ז' מדריגות הידועים, אעפ"כ יש בו עדיין מסוג הנחש הקדמוני, וזה שרמזה לאה שהיא עלמא דאתכסיא על ארבע מדריגות הנ"ל, שעל ידם יתוקן השם הקדוש ומעלים את השכינה.

וגם את זה ידעו האימהות שלעומת ד' מדריגות הצדיקים הנ"ל, יהיה ג"כ בין ישראל ד' מדריגות, אנשים פחותים ושפלים ב', ופשוטי עם ב', ולזאת היתה כוונת רחל בנתינתה את בלהה שפחתה ליעקב, כדי שהשמות המרומזים להמדריגות הפחותים יצאו מהשפחות, ולזה קראה שמו" דן "שהוא לשון דין, לרמז על בני אדם הפחותים שהם תמיד כולו דין, דהיינו שפיהם מלא קללות וארורים שוא ושקר וכדומה, ואת בן השני של בלהה קראה שמו" נפתלי, "רמז לבני אדם הפחותים אשר אומרים "נופת לי", דהיינו כל מתיקות העוה"ז ראויה לי ולא לאחרים הלומדים העניים ודלים, וזה רמז נפתלי - נופת לי. ולזה היתה כוונת רחל בראותה שכבר ילדה לאה ד' המרומזים לצדיקים, והיתה יראה שלא יצא ממנה לעומת זה ד' המרומז לנ"ל, כי ידעה שיהיה י"ב שבטים ויהיה לחלקה ששה, ולכן מסרה לו השפחה.

וגם לאה ראתה שעמדה מלדת שהיה לה ד' כנ"ל, והיתה יראה שלא יהיה עוד לה ב' המרומזים לפשוטי עם המגיע לחלקה עוד ב', ולכן גם היא מסרה את שפחתה זלפה ליעקב, כדי שממנה יצא הב' הנ"ל, ולכן קראה שם האחד "גד", "ותאמר בגד" כפירוש רש"י ז"ל מזל טוב, רמז שיהיה בין ישראל בני אדם שיהיה להם מזל טוב בעשירות, "ותהר עוד ותקרא שמו" אשר "כי אשרוני בנות", רמז על מדריגה ד', שיהיה בין ישראל בני אדם המתנהגים בדרך שאינם לומדי תורה, רק שהם מתנהגים כשורה וישרים הם בעיני בני אדם הפשוטים הנקראים "בנות" שהם מצד הנוקבא והם משבחים אותם.

ואחר שראו האימהות שיצאו ד' מדריגות הנ"ל מהשפחות, והיו יודעים שיהיה עוד ד' מדריגות אחרים שעל ידם יהיה קיום לפשוטי עם, ושיכניסם לעבודתו יתברך להחזיר בתשובה להשפלים, ולזה קראה לאה את שם בנה החמישי "יששכר", "לשון "יש שכר", רמז שכוונתה היה לתקן שיהיה קיום לבן השפחה שקראה אותו גד, לרמז שיהיה לו מזל בממון ועשירות, וצריך שיושפע לו על ידי הצדיק, הגם שיש לו מזל, אעפ"כ אין השפעה באה כי אם ע"י הצדיק, וקראה אותו יששכר "כי שכר שכרתיך בדודאי בני", דשכר מצוה בהאי עלמא ליכא, רק הפירות של המצוה אדם אוכל בעוה"ז, והפירות של המצוה הוא ע"י שאדם עושה המצוה בשמחה וחדוה, וזה שרמזה בדבריה "בדודאי בני" לשון דודים וחיבה של בני, דהיינו ע"י אהבה והשמחה של המצוה ראוי השכר בעוה"ז.

ולשני קראה "זבולון", "רמזה שע"י הבן של השפחה שקראתה אשר, דהיינו שהוא מתנהג כשורה, יהיה השראת שכינה על הצדיק שלא יעוכב השראתה בעבורו, וזהו "הפעם יזבלני אישי", ר"ל שיהיה דירת השי"ת אצל הצדיק,

ע"ד ששמעתי משל מתוק מפי אדומ"ו הרב המגיד דק"ק ראווני זלה"ה והוא שאנו רואים שכעת אשר אנחנו בגלות המר, יש בני אדם שזוכים לרוח הקודש בקל יותר מבימי הנביאים, שהיו צריכין השבעות והתבודדות רב כידוע כדי ששיגו הנבואה ורוה"ק, ואמר משל נפלא ומתוק, למשל המלך שהוא במקום כבודו בביתו בחצירו בפלטיין שלו, ויבוא איזה אוהב המלך וירצה להזמינו לסעודתו לביתו, אזי בוודאי יכעוס עליו המלך, כי אין זה כבוד של מלך לצאת מפלטיין שלו לבית אחרים גם אם יהיה הסעודה גדולה עד למאוד, ובלתי אפשרי שיזמין את המלך לביתו עד שיכין כל הכנות ויעמיד מליצים ופרקליטין גדולים שימצא חן בעיני המלך שיבוא לסעודתו, אבל כשהמלך נוסע בדרך ורוצה ללון בדרך, אזי כאשר ימצא מקום נקי באכסניא נקיה, אף אם בית המלון הוא בכפר, אם הוא רק נקי, אזי זה בית מלוננו ללון שם. והנמשל מובן ממילא, בזמן שבית המקדש קיים והיתה שכינת כבודו בבית קדשי הקדשים, אזי אם היה אדם רוצה לשאוב רוח"ק או נביאות, היה צריך עבודה גדולה, כמו שמצינו בשמחת בית השואבה ששם היו שואבים רוח"ק, אבל עתה בגלות המר, שגם השכינה הקדושה גלתה עמנו ובעו"ה היא נע ונד בארץ, ותשוקתה מאוד למצוא מקום

דירה לשכון בה, ואם מצאה מנוח מקום נקי, אדם שהוא רק נקי מעבירות וחטאים, אזי שם היא דירתה, ודפח"ח. וזהו" הפעם יזבלני כו' "לשון דירה, דהיינו בגלות המר יהיה לה דירה להשכינה.

ורחל אמנו היתה רוצה לתקן את שני המדריגות הנולדים משפחתה בלהה, ולכן קראה שם בנה" יוסף, "ותאמר אסף אלקים את חרפתי כו' לאמר יוסף ה' לי בן אחר", ולכאורה היה לה לקרותו "אסף", כמו שאמרה אסף אלקים את חרפתי? אך היא רמזה בקוראה שמו יוסף שני דברים כאחד, כי היא ידעה שמתה ^[51] בלידתה את בנימין ותקרא אותו בן אוני, ובלתי אפשרי לרמוז בשמו להנ"ל, ולכן רמזה הכל בשם בנה יוסף, דהיינו שהוא יתקן את המדריגה הפחותה של בני אדם אשר רמזה לו בשם דן כנ"ל, שהוא לשון דין, שפיהם מלא בקללות וארורים, וע"י הצדיק הזה "אסף אלקים את חרפתי", שהוא יחזירם למוטב. והוא גם הוא יתקן את המדריגה השפלה של בני אדם שרמזה בשם נפתלי כנ"ל, ולכן קראה שמו "יוסף" רמז למדריגה גדולה, כי יוסף הוא תפילת מוסף, שאז הוא העלאת העולמות כולם למעלה עד מדריגת חכמה כידוע ליודעי חן, ואמרה "יוסף כו' בן אחר, "רמז שיהיה במדריגה גדולה יותר מאותו הבן שרמזה לאה שקראה אותו ראובן - "ראו בן" כנ"ל, והוא יתקן הכל.

ונחזור לביאור הכתוב" והוא נער את בני בלהה, "רמז אחר זה יבוא למדריגה גדולה, כי "נער" רמז למדריגה גדולה כמו שמצינו ביהושע שנקרא נער, וכמו שאמר הכתוב נער ישראל ואוהבהו, והוא מחזיר את בני בלהה, דהיינו בני אדם הפחותים השפלים המרומזים בשם ב' בני בלהה כנ"ל, הוא מחזירם למוטב ומכניסם להקדושה. ואחר זה יבוא עוד למדריגה יותר גדולה" ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם, "דהיינו כל דבר רע שיארע ח"ו לשום בר ישראל, אזי מביא אותו הדבר לפני אביהם שבשמים ומתפלל עליהם שיסיר מהם כל דבר רע.

במאמר זה מלמד אותנו הרבי זצוק"ל שעובד השם עצם זה שהוא עובד השם באמת ויציב ונכון הוא משפיע רוח חכמה ותבונה בכלל ישראל וקרא קדוש ורבי המשפיע ברוחניות

*

הנה יש כמה בני אדם שאינם מרגישים איזה דבר אם בא לידם אם לעשות הדבר ההוא או לאו, לפי שאין מבינים לנטות עצמן אם יש מצוה בעשות הדבר ההוא, כי היצה"ר מסמא את עיני האדם לבלתי ראות האמת חלילה, אלא כשוראין צדיק א' שעושה הדבר ההוא והצדיק הוא עושה הדבר באהבה ויראה כ"כ עד שכל הרואין אותו מעידין על הדבר שהוא מצוה גדולה לעשות כמעשהו, אעפ"י שמתחילה לא ידעו אם יש מצוה בה. כן היה הדבר כאן שאצל השבטים בתחילה לא הבינו את המצוה של הריגת זמרי וכמ"ש שנתעלמה ממנו הלכה, וכשבא פנחס ועשה הדבר הזה בכח קדושתו הגדולה, אז הרגישו כולם פה אחד שזה מצוה גדולה להרוג אותו אעפ"י שהוא נשיא, לכך היה בעיניהם חידוש גדול על פינחס שהיה מצד אם בן פוטי ויעשה דבר גדול כזה מה שלא עלה בלבם כלל שזה הוא מצוה, ואיך בא זה לפינחס לידע מן הסוד ההוא. לכך מתרץ הכתוב לומר לא יהיה הדבר חידוש בעיניכם, הלוא הוא ניין אהרן ועושה מעשה אהרן ועמדה לו זכות אהרן, והם שדברו חלילה לא מחמת גנאי דברו, אלא כמתמיהים על עצמם איך לא הרגישו בדבר לעשות כמעשהו הקדושה והטהורה.

היוצא לנו מזה, שאחר שעשה פנחס דבר זה הכניס קנאה בלב עם הקודש שמהיום והלאה יביטו על ארחותיהם בעיני פקחא להיות זריז ונשכר במצות ה'. והנה האדם העובד ה' מעצמו ולפי שכלו אז אינו יכול להגיע לעלות כי אם עד מקום ששכלו מגיע וכפי שרשו וכח הבנתו, אבל כשאדם רואה מחבירו דבר טוב והוא מקנא עצמו בו עשות ג"כ כך, הקנאה מביאה שיעשה אפילו שלא בדרך הטבע ויכול לעלות למעלה עי"ז, ולכך כתוב" אל תקנא כו' כי אם ביראת ה' כל היום."

פורים ופרשת צו במשנתו של הרבי

המדגיש את העבודה ואת ההכנה הנכונה לעבודת השם בימים קדושים אלו, וזהו מה שאמרו חז"ל שקבלו את התורה מאהבה ובאהבה, וימשיך האדם בהנהגה זו כל השנה וכל ימי חייו

צו את אהרן ואת בניו פרש"י "אין צו אלא זירוז מיד ולדורות", גם בזה הורו לנו חז"ל דרכי מוסר השכל להוכיח בני אדם באופן זה, דהיינו שיחזיקו עצמם תמיד בהכנעה גדולה ולא בשום מדריגה, רק כמתחיל בעבודת הבורא עתה בסיבה ראשונה המביאה לידי עבודתו יתברך שהוא הזריזות, ע"ד שאמר התנא "זריזות מביא כו' עד לידי רוח הקודש כו'", ונמצא יכול האדם לבוא ע"י הזריזות לידי מדריגות גדולות, אעפ"כ אם יהיה לו כל המדריגות לא יחזיק עצמו רק שהוא בהתחלה ראשונה של זריזות. וזה "אין צו (אלא זירוז)", ר"ל שלא יהא עיקר הציווי ברצותך לצוות לבוא על עבודתו יתברך, לא תצוה להם "אלא זירוז", ר"ל שלא יחזיקו עצמם בשום מדריגה, רק בהתחלה שהוא זירוז, הן "מיד" והן "לדורות", ר"ל אף אם יהיה לו כל המדריגות

וביותר צריך לזרוז במקום שיש חסרון כ"ס", דאיתא בגמרא "מהיכן מתחילין לקרוא המגילה, ר"מ " אומר מתוקפו של אחשורוש, ור"י אומר מתקפו של מרדכי מאיש יהודי", ופולגתייהו יש לפרש ע"ד הרמז, דהנה יש שני מדריגות צדיקים, יש צדיק שהוא ממתיק הדינים, ויש צדיק שממשיך כולו רחמים וא"צ להמתקת הדינים כלל

וזהו פירוש "מגילה נקראת באחד עשר", דהנה השי"ת הראה ליחזקאל הנביא התורה כתובה על מגילה פנים ואחור, י"ל הפירוש דהנה השי"ת נתן הבחירה לאדם כמש"ה ראה נתתי לפניך את החיים וכו' ובחרת בחיים, וזה רמז ג"כ במגילה זאת שהראה אותה פנים ואחור, דהיינו שנתן השי"ת הבחירה לאדם בלימוד תורתו הקדושה ללומדה ב"פנים" דהיינו לשמה, או "אחור" ר"ל שלא לשמה לאיזה פניה וסיבה אחרת חלילה, ובודאי ראוי לקיים הכתוב "ובחרת בחיים", וזה שהורו לנו חז"ל דרכי לימוד באופנים חלוקים, דהיינו דרך האחד הוא "מגילה נקראת", ר"ל דלימוד התורה הקדושה יהיה בדרך הזה, דהתורה נקראת מגילה כנ"ל, יהיה "באחד עשר", ר"ל לתקן עולם עשיה שהוא עולם אשר שולטים הדינים ועריך להמתיקם, וזה רמז "אחד עשר", דהיינו הדינים וסיטרא אחרא שהוא י"א, ולזה החיוב מוטל על כל בני אדם לומר סימני הקטורת קודם משנת איזהו מקומן, בכדי שימתיק בי"א סימני הקטורת את י"א כוחות הדינים של הס"א שהם עשתי עשר יריעות עיזים כידוע ליודעי חן

בשנים עשר" רמז על אופן הב' של לימוד התורה הקדושה יהיה בדרך הזה, דהיינו להמשיך כולו " רחמים שלא להצטרך להמתקת הדינים, דהנה איתא במדרש בשעת מתן תורה בסיני כשראו ישראל את המלאכים נושאי כסא המרכבה והיה בכל צד ג' מלאכים שהם שנים עשר וכו' מיד היו מתאווים לדגלים, וצויה להם השי"ת שיעשו להם ד' דגלים, והטעם שהיה תאותם ותשוקתם להדגלים, הוא מחמת שראו גודל אהבה הנעימה והנחמדה של מלאכים, ולפעמים כשיעשה אדם מצוה אחת בשלימות אפשר לו לדלג את כל המדריגות בפעם אחד לבוא אל אהבה שלימה, וזהו "ודגלו עלי אהבה – אל תקרי ודגלו אלא ודילוגו עלי אהבה", רמז לדברינו הנ"ל שיכול האדם לדלג ולבוא לידי אהבה שלימה

וזהו דאיתא בגמרא "קיימו וקבלו", ודרשו "קיימו למעלה מה שקבלו למטה", ישראל קבלו עליהם התורה אז בימי אחשורוש, ולכאורה וכי עד ימי אחשורוש לא קבלו עליהם את התורה? אלא הענין הוא שלא היו יכולים לבוא לידי הרעון הזה של אהבה עד שראו גודל הנס הנעשה להם בימי אחשורוש, וכשנעשה נס לאדם, מחמת זה יבוא אדם לידי אהבת הבורא ב"ה באמת, וזהו "אורה זו תורה", ר"ל שבאו לידי אהבה והאור של תורה מחמת גודל הנס הנעשה להם, "ויקר זה תפילין" כאשר פרשתי כבר תפילין הוא דביקות, ואז קבלו עליהם התורה ברעון, שבאו לידי מדריגת אהבה

בשלשה עשר, רמז על לימוד התורה הקדושה באופן לעורר השלש עשרה מידות, וזהו שאמרו חכמינו "ז"ל "שלשה עשר זמן קהילה לכל היא", רמז שיהא לימודו התורה הקדושה לעורר הי"ג מידות שהם בכל העולמות, וזהו "זמן קהילה לכל היא". וזהו "מלמד שנתעטף הקב"ה כו'", שעוטף וקיפל העולמות בי"ג מידות

בארבעה עשר, רמז למה שעיוה השי"ת לזכור מחיית עמלק כמו שאמר הכתוב "כי יד על כס יה" – שיהא השם שלם וכסא שלם, כל זה יפעול בלימוד התורה הקדושה, והוא נגד עולם הכסא

בחמישה עשר, רמז לפעול שתהא הסיהרא במילואה כמו שהיה אז בימי יהושע כדאיתא בגמרא ט"ו "דורות כו'". ואמר התנא "כרכים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון קורין בט"ו", ע"ד שאמרו חז"ל על פסוק "אם חומה היא נבנה עליה" ודרשו חז"ל "אם היו ישראל עולין בימי עזרא כחומה" ע"ש, ולזה רמז התנא במשנה אותם בני אדם הצדיקים המוקפין באחדות גמור כחומה, קורין בט"ו, ר"ל הם פועלים בקריאתם למלאות הסיהרא כמו בימי יהושע, "כפרים ועיירות גדולות", "כפרים" ר"ל מי שכופר בע"ז ומחשבות זרות שהוא כמודה בכל התורה כולה, "ועיירות גדולות" רמז על הצדיקים שמבטלים הדינים ע"י תשובתם תמיד, כמו שאמר הכתוב "וננוה היא העיר הגדולה", שע"י שחזרו בתשובה ממעשיהם הרעים נמתק הדין מעליהם, "קורין בי"ד", ר"ל הם פועלים כנ"ל למחות את זכר עמלק, "אלא שהכפרים מקדימין ליום הכניסה", ע"ד דאיתא בגמרא "למה נקרא שמם כנסת הגדולה, שהחזירו עטרה ליושנה לומר האל הגדול וכו' שזהו גבורותיו" ע"ש, וגם בגלות הוא רחמים, "והכפרים מקדימין ליום הכניסה", ר"ל שהם מקדימין ברחמים שיהא מתחילה רחמים, שלא יהא שום גבורות ודינים מתחילה ולא יצטרכו להמתיקם, והצדיקים הללו הם ממשיכים השפעות טובות וברכות לעולם, וזה רמז הגמרא "כדי שישפיקו מים ומזון לאחיהם כו'", רמז להשפעות שהם ממשיכים לישראל

וזה רמז התנא "איזהו עיר גדולה כל שיש בה עשרה בטלנים", ר"ל לבטל הדינים צריך עדה שהוא עשרה שיהיו באחדות, "פחות מכאן", פירוש הצדיקים המחזיקים עצמם בפחות ושפלות מכל אדם, "הרי זה כפר", ר"ל כנ"ל הוא במדריגת בני הכפרים שהם מקדימים הרחמים קודם להמשיך השפעות. "באמת אמרו באלו מקדימין ולא מאחרין כו'", כנ"ל שהם מקדימים הרחמים שלא יהיה כלל דינים מעיקרא, "ולא מאחרין", ר"ל לעורר רחמים אחר המתקת הדינים, כי אם משתדלים במעשיהם הטובים שיהא מתחילה רחמים

וזהו "ביותר צריך לזרו במקום שיש חסרון כיס", פירושו מובן ממילא ע"פ הדברים הנ"ל, ר"ל שהצדיקים הממשיכים השפעות הם צריכים להיותם פחותים ושפלים בעיני עצמם יותר מכל אדם, וכאשר פרשנו לעיל שהזירו הוא ההתחלה בעבודת הבורא כנ"ל, "זריזות מביאה לידי נקיות" כו', ועריך המוכיח המצווה בטוב לצוות על הזירוז, דהיינו כנ"ל שיחזיק עצמו לעולם שהוא אינו אלא כמתחיל

בעבודתו יתברך, "וביותר צריך לזרז במקום שיש חסרון כיס", רמז אם ח"ו בעולם חסרון השפעות, צריך הכנעה גדולה יותר ויותר ואז יוכל להמשיך השפעות כנ"ל

ונחזור לפלוגתא הנ"ל מהיכן מתחילין לקרות המגילה, "חד אמר מתוקפו של אחשורוש", רמז שזה סובר שמתחילה צריך האדם להשתדל לפעול בלימודו התורה הקדושה להמתיק הדינים שזה רמז "תוקפו של אחשורוש", ר"ל לשבר תוקף הדינים שיהא ידו תקיפה עליהו להמתיקם שלא ישלטו, "וחד אמר מתוקפו של מרדכי", כי זה המ"ד סובר שצריך האדם מתחילה מיד להמשיך הרחמים, שלא להניח הדינים מעיקרא לעוררם. ש"תוקפו של מרדכי" רמז לרחמים, דהיינו להתחיל מ"איש יהודי", ע"ד דאיתא "כל הכופר בע"ז נקרא יהודי", שזה רמז להצדיקים המקדימים רחמים וממשיכים השפעות וברכות לעולם כנ"ל. ואב הרחמן יקדים לנו רחמים תמיד לנו ולכל ישראל. אמנן כן יהי רצון

בעזרת השם יתברך

לכבוד יומא דהלולא קדישא רבה של הרבי זצוק"ל כ"א אדר ב'
נמצא בשלבי עריכה קונטרס מעט הכמות ורב האיכות מדברי
ודרכי הנהגתו של הרבי ותלמידיו לדורותיהם.

נלקט ונערך מתוך השיעורים שנאמרו ושודרו בקו שיעורי תורה

ליזענסק 0747-962-372

שישלה לכל דורש דרך האימייל, ולקבל את הקונטרס נא לפנות

לאימייל nelizensk@gmail.com

ובעזרת השם נשלח את הקונטרס לכבוד יום ההילולא

נ. ב. ללא כוונת רווח וללא התרמה כלל

בברכת התורה

עורך הקונטרס מרדכי דוד חזן